

legenheid, op een ruimer tooneel en tot meer algemeen nut uitteblikken, toen eene hevige ziekte, op het onverwachtst, hem aan alle zijne betrekkingen ontrukte.

Offchoon de derde Klasse geen grooter getal leden telt dan de tweede, heeft zij, gedurende het afgelopen Instituutsjaar, te betreuren het verlies van drie derzelven. JACOB WALRAVEN, tot wetenschappen en letteren als geboren, zoon van eenen Hoogleeraar, die het Athenaeum dezer stad tot luister en fieraad verstrekte, had zich op de beoefening der regtsgeleerdheid, der wijsbegeerte en der letterkunde, met even goed gevolg, toegelegd, en in alle drie dezer vakken had hij, na het schrijven en openlijk verdedigen van drie verhandelingen, zich de hoogste eer verworven. Alhier ter stede wijdde hij zich der praktijk eerst als advocaat, en naderhand als prokureur, welken laaften stand hij wederom voor den vroegeren verliet, toen eene verandering der wetgeving hem denzelven min verkieslijk maakte; drukte van beroepsbezigheden belette hem veel tot bevordering der wetenschappen toetebrenge; enkele voorlezingen in bijzondere genootschappen getuigden van zijn juist oordeel en helder doorzigt, doch zijn niet openlijk bekend geworden. Sedert geroepen, om medetewerken tot de zamenstelling van een wetboek voor dit rijk, hebben deze nieuwe werkzaamheden hem verhinderd, gedurende den tijd dat hij lid dezer maatschappij was, voor dezelve iets belangrijks te doen. De Klasse mist in hem een kundig en verlicht medelid, waarvan zij zich voor het vervolg veel nut had mogen voorstellen; het algemeen verliest eenen naauwgezeten en onbevooroordeelden beoefenaar des regts; allen die hem van nabij hebben gekend, en de eenigzins ruwe en onvriendelijke schors doorzagen, die den helderdenkenden en waarlijk edelen man omhulde, eenen achttingwaardigen vriend of geleidsman.

Ook **MUNTINGHE** ontviel der Klasse door den dood in eenen georderden ouderdom. Diepe geleerdheid, juiste kennis der oudheid, geschiktheid

heid in de vorming van de jongelingen zijner zorg toevertrouwd, maakten den man der onderscheiding waardig, die hij genoot. De Hooge school te Groningen, waarvan hij een der verdienstelijkste leeraren was, betreurt zijn verlies, en op zijn graf hebben de mannen, die meerderen omgang met hem hielden, zijner nagedachtenis de verdiende hulde bewezen.

Onverwachter was de slag, die de Klasse op den 20sten der afgelopen maand Julij trof, toen haar een plotfelijk toeval derzelve haar medelid JAN MELCHIOR KEMPER, in den ouderdom van naauwelijks 48 jaren ontrukte. Hij was ook een dergenen, met dewelke ik mijne studien heb volbragt; tegelijk de lesfen der Hoogleeraren aan dit Athenæum van VAN SWINDEN, van WYTTENBACH, en vooral van CRAS hoorende, beoefenden wij te zamen de wetenschappelijke lesfen, die wij van deze treffelijke meesters ontvingen; te zamen wierden wij aan de Leydsche Hooge school bevorderd; te samen bewerkten wij de proeven onzer vorderingen, die wij hier te Amsterdam in het openbaar verdedigden. Wat zal ik ul. van KEMPER zeggen? Zal ik schetsen den man, wiens open, gul en hartelijk gemoed, wiens zedigheit, wiens genoegelijkheid op zijne wezenstrekken te lezen waren, welke hem in den gemeenzamen omgang zoo algemeen bemind maakten? Zal ik opnoemen de prijsverhandelingen, de deelneming in de werkzaamheden van het Instituut, de uitgegevene werken, die zijne geleerdheit, zijn oordeel, zijne beschaafdheit, en bovenal zijne edele wijze van denken, eer aandoen? Zal ik spreken van zijne geschiktheid tot onderwijs, die zijne veelvuldige leerlingen met gretigheid uit zijnen mond de beginselen van wetenschap en deugd deed ontvangen, en hen allen met achting en dankbaarheid vervulde? Zal ik gewagen den warmen minnaar van zijn vaderland, die de grootste gevaren niet ontzag om Nederland van dienst te zijn, en door dien dienst zich genoeg beloond achtte? Zal ik vermelden den ijverigen staatsman, die in alle gelegenheden zijnen Vorst te rade was, en niet-

te-